

Επιλέγει και προτείνει η συγγραφέας ΜΑΡΙΑ ΠΥΛΙΩΤΟΥ

ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΡΩΜΑ

ήταν άδειο την ώρα που ο Σταύρος έβγαινε από την καμπίνα του, με τη βερμούδα και τα ρίμπोक για το πρωινό τζόκιγκ. Μ' ένα στυλ που θα το ζήλευαν κι οι πενήντάχρονοι, έκανε δυο φορές το γύρο του καταστρώματος. Μετά περνούσε στην τραπεζαρία που μόλις άνοιγε, έπαιρνε το χυμό του μαζί με το χάπι της πίεσης και, με ένα φλυτζάνι αχνιστό καφέ στο χέρι, έβγαινε, και πάλι, στο κατάστρωμα, όπου τον περίμενε η αναπαυτική. Ένωθε τόσο όμορφα να πίνει γου-

λιά-γουλιά τον καφέ του και να κοιτάζει το πέλαγος και τους γλάρους, που φτεροκοπούσαν με κρωξίματα γύρω από το πλοίο, που έσκιζε περήφανα τα νερά. Οι πολλοί πρωίνοι καφέδες ήταν μια παλιά συνήθεια του Σταύρου, που του προκαλούσε και προβλήματα. Ήταν γερό σκαρί και δοσοληψίες με γιατρούς δεν είχε. Ζούσε γεμάτη ζωή, κολυμπούσε με μανία και το χειμώνα, ήταν ορειβάτης, έτρωγε καλά και δεν έκανε καταχρήσεις, αν εξαιρέσουμε φυσικά τους πολλούς πρωινούς καφέδες...

Μικρά και Μεγάλα Παράθυρα στον Κόσμο

Παρέα με τον Παιονίδη και την Έλλη ταξιδεύεις σε μια ζωντανή, ευχάριστη συντροφιά, στο Παγκράτι, σαν να είσαι εκεί να συνομιλείς με τον Βρεττάκο, επιταχύνεις το βήμα, σαν να χτυπάς την πόρτα στην οδό Βαρέντσο Παρίσι, σαν να είσαι εκεί στη συνάντηση με το Λουί Αραγκόν, με μια δρασκειλιά σαν να βρίσκεσαι στη Μόσχα και διαβάζεις ποίηση, σαν να είσαι εκεί με τον ωραίο Αντρέι - και πάντα γυρνάς πίσω στο σπίτι, στη Βάσα με τον ψηλό, τον Μίκη (Τάκης Μιχαήλ, Πολίτης). Φέρνοντας στη σκέψη μου όλο το φάσμα του δημιουργικού έργου της Έλλης και του Πανίκου Παιονίδη, νιώθω πως μια σελίδα (η Σελίδα μας, Μικρά και Μεγάλα Παράθυρα στον Κόσμο) δεν αρκεί, έστω και συμπυκνωμένα, να δώσει την ενδιαφέρουσα, από κάθε άποψη, πορεία τους. Μια πορεία-σχεδόν παράλληλη-, που ξεκινάει τέλος της δεκαετίας του '60 και αρχές της δεκαετίας του '70, και συνεχίζει αδιάλειπτα ως τις ημέρες μας. Πώς μπορείς, λοιπόν, σε λίγες αράδες να κλείσεις πνευματική προσφορά μισού αιώνα; Πλούσιοι και των δύο το έργο, όπως πλούσια σε εμπειρίες η πολυταξιδεμένη τους ζωή... Η κύρια πηγή της έμπνευσής τους! Ήταν, πράγματι, δύσκολο να επιλέξω δύο βιβλία τους όταν στο ενεργητικό τους υπάρχουν δεκάδες. Ωστόσο, παίρνω δύο για τις ανάγκες της Σελίδας μας, και μην νομίζετε πως τα πήρα τυχαία.

ΕΛΛΗΣ ΠΑΙΟΝΙΔΟΥ: Τα ίσια και τα στραβά. Εκδόσεις: ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ.

Η Έλλη Παιονίδη, πάνω απ' όλα είναι ποιήτρια. Ακόμα κι όταν γράφει Παιδική Λογοτεχνία. Και όταν ακόμα θέλει να επικοινωνήσει με αγαπημένα της πρόσωπα:

«Η Ελλάδα όλη σαν καλή νοικοκυρά, θρονιάστηκε στα χράμια σου και ξεκουράζεται, με τα νησιά και τα βουνά και τις δαντέλες της», γράφει τους τρυφερούς της στίχους στην Έλλη Αλεξίου, όταν η μεγάλη, και αξέχαστη, εκείνη παιδαγωγός και πεζογράφος έκλεινε τα ενενήντα της χρόνια.

Ας έρθουμε όμως στα Ίσια και τα Στραβά, κι ας δούμε τον κυρ-Κάβουρα, το νεαρό Ποντικούλη, τη δεσποινίδα Γατούλα, το δόκτορα Σαλίγκαρο, τον κυρ- Βάτραχο κι άλλους κι άλλους. Ιστορίες γραμμένες με χιούμορ για να μας πουν

πως τη ζωή, όπως κι αν την κοιτάξεις, τη βλέπεις να πηγαίνει πότε ίσια, πότε στραβά, κι ίσως αυτό είναι που πρέπει να μας διασκεδάζει.

Ένα μικρό απόσπασμα, μια μικρή γεύση από τη δροσερή, ανάλαφρη γραφή της συγγραφέως:

«Ο κυρ-Γάδαρος δεν ήθελε να προσβάλει τον κυρ-Βάτραχο, γι' αυτό δεν είπε τίποτα. Καληνύχτισε όσο πιο ευγενικά μπορούσε μέσα στην πείνα του και τράβηξε στο σπιτάκι του. Η γυναίκα του, η κυρά-Γαϊδάρω, τον περίμενε η κακομοίρα στην πόρτα (από το Σπίτι μου, σπιτάκι μου, φτωχοκαλυβάκι μου).

Η εικονογράφηση της Σάντρας Ελευθερίου ζεστή, ζωντανή, συμπληρώνει τις όμορφες αυτές ιστορίες με τον καλύτερο τρόπο.

ΠΑΝΙΚΟΥ ΠΑΙΟΝΙΔΗ: Διηγήματα. Ιούλιος 2010.

Ο τόμος αυτός αποτελεί το 17ο στη σειρά βιβλίο του γνωστού δημοσιογράφου-διηγηματογράφου Πανίκου Παιονίδη. «Σε κάθε του νέο βιβλίο, ο συγγραφέας γίνεται πιο στοχαστικός και πιο εξομολογητικός. Σε αφήνει να μπει στα μύχια της ψυχής του», λέει η ποιήτρια Έλενα Τουμαζή, σε μια κριτική της. Ο Πανίκος Παιονίδης, όντας στέλεχος για χρόνια του πολιτικού χώρου της Αριστεράς σε διάφορα αξιώματα, δεν μπορούσε να μην επηρεαστεί στο συγγραφικό του έργο, από τα πολυτάραχα εκείνα χρόνια. Δέκα συλλογές διηγημάτων, με πηγή έμπνευσης σε μεγάλες λεωφόρους του κόσμου, οι άνθρωποι που αντάμωνε στην πο-

Πώς μπορείς, λοιπόν, σε λίγες αράδες να κλείσεις πνευματική προσφορά μισού αιώνα;

ρεία του, προσωπικότητες, αλλά και, συχνά, άνθρωποι της διπλανής πόρτας... όπως είναι το πρώτο διήγημα, αλλά και αρκετά άλλα, αυτής της συλλογής: Ο Πολύκαρπος και οι φίλοι του.

«Σήμερα το πρωί, ο Πολύκαρπος πρόσεξε πως το μικρό, λευκό περιστεράκι, που ερχόταν και καθόταν με άνεση στο κεφάλι του, δεν εμφανίστηκε. Κοίταξε καλά τριγύρω του, δεν το είδε. Ανησύχησε πως κάτι θα είχε συμβεί, τα μέτρησε, τα ξαναμέτρησε. Μόνο εκείνο απουσίαζε. Σηκώθηκε με βαριά καρδιά, δεν έλεγε να φύγει όμως από τη σκέψη του το μικρό, λευκό περιστεράκι».

Τα σκίτσα του Στέλιου Βότση χαρίζουν στις σελίδες ξεχωριστή αισθητική διάσταση.